

I. Akimuşkin

ŞI ELE SÎNT ANTILOPE

I. Akimuşkin

ȘI ELE SÎNT ANTILOPE

*În românește de Natalia Diaconescu
Ilustrații de A. Kelcinikov*

Editura Maliș, Moscova • Editura Ion Creangă, București

Animalele copitate (vacile, caprele, oile și altele) cu coarnele goale pe dinăuntru (cave) se numesc cavicorne. Ele au coarnele glănușe, ca o teacă înfipită pe niște cepi osoși, care nu sînt altceva decît excrescențe ale craniului. Cavicornele nu-și schimbă coarnele, nu le pierd în fiecare an, ca cerbii. Coarnele lor cresc permanent, toată viața. La unele specii au coarne și masculii și femelele, iar la altele, numai masculii.

Antilopele, ca și bovinele, caprele și oile, fac și ele parte dintre copitatele cavicorne. Pe Pămînt trăiesc în jur de o sută de specii de antilope.

Aproape toate se află în Africa și doar cîteva în Asia. Cele mai mari, antilopele kanna, sînt puternice, ca taurii: ating aproape o tonă în greutate, cam doi metri înălțime, iar coarnele lor măsoară peste doi metri în lungime.

Cele mai mici, antilopele moțate, abia ating talia unui iepure! Dar cea mai măruntică, mai mică și decît cele mai mici antilope moțate, este minuscula antilopă regală, numită și *Neotragus pigmei*.

ANTILOPA REGALĂ

Antilopa regală este ființa cea mai micuță dintre toate animalele cu coarne. Lungimea (cu codiță cu tot!) este de șaizeci de centimetri, înălțimea 25—30 de centimetri, iar greutatea nu depășește nici cinci kilograme. Piciorușele ei au grosimea degetului nostru mic, în timp ce copita e cît o unghie. Cornițele acestei antilope, nedepășind lungimea unui băț de chibrit, apar numai la masculi.

Antilopele pitice știu să sară excelent: ele fac salturi de trei metri lungime direct de pe locul în care se află.

Nici despre traiul lor în pădurile umede din vestul Africii, nici despre obiceiurile lor nu se știe aproape nimic. Ziua stau ascunse în ierburi sau pe sub rădăcinile arborilor uriași. Cînd noaptea tropicală coboară deasupra pădurilor învăluindu-le în întuneric, antilopele — „jucării” ies la pășunat.

Pășind cu grijă pe copitele lor micuțe, adulmecă atent în jur, cu urechile ciulite. Nu ies decît singure, sau cîte două: femela și masculul. Nu se string niciodată în turmă.

Rudele lor cele mai apropiate sînt beira, abiri, suni, dik-dik și alte antilope pitice. În total, numără 13 specii. Toate trăiesc în Africa. Multe dintre ele nu sînt mai mari decît un iepure. Unele, însă, aproape ating talia unei gazele. Noaptea pășunează în stepele uscate, în pustiurile acoperite de pietre, unde rareori întîlnesc apă, sau în munți, pe stînci cu pante abrupte. Uneori pot fi întîlnite prin plantațiile veșnic verzi de cacao și banani-eri.

Ziua antilopele pitice dorm, dispărînd printre rădăcinile arborilor sau undeva, sub vreun tufiș ghimpos.

ANTILOPELE MOȚATE

Asemănătoare cu antilopele pitice, antilopele moțate sînt și ele de mai multe feluri: unele sînt de mărimea unui iepure, altele sînt aproape cît o gazelă. În pădurile din regiunile vestice ale Africii trăiește o antilopă moțată cu spatele galben, cam de mărimea unui cerb.

În total se cunosc vreo 15—17 specii de antilope moțate.

Iată, de pildă, antilopa moțată de Zanzibar.

Are un „veșmînt” foarte frumos, chiar elegant: corpul e cenușiu-argintiu cu irizații albastrii, în timp ce picioarele îi sînt acoperite cu fire de păr brun-roșcat.

Numele li se trage de la moțul bogat care le crește între coarne: uneori firele lungi de păr le acoperă coarnele cu totul.

Sînt foarte sperioase și prudente; cît ai clipi, se fac nevăzute în desișul de ierburi.

Ca să apuce cîteva frunze, fructe de pădure sau să prindă o broască, un mele ori vreo insectă oarecare (antilopele moțate se hrănesc și cu asemenea animale, cîteodată vinează și găinile de prin curțile oamenilor sau bibilicile din pădure), ele nu ies decît noaptea din ascunzișurile în care s-au adăpostit în timpul zilei. Trebuie să recunoaștem că nu există un mijloc mai potrivit de a te feri din calea oamenilor.

În Africa trăiesc o sumedenie de antilope moțate de diferite specii, pe care nu le vom întîlni în nici o altă regiune a globului.

ANTILOPA INDIANĂ

Aproape toate gazelele, și cele africane și cele asiatice, nu suportă desigurile pădurilor. Toate gazelele sînt locuitori ai întinderilor de stepă sau ai pusturilor.

Gazelele sînt zvelte, grațioase. Copitele lor sînt extrem de miciute. Cînd pășesc, ai impresia că merg pe virfuri. Alergătorii pe distanțe scurte știu că nu se poate realiza o viteză mare, dacă alergi sprijinindu-te pe toată talpa piciorului. Așa face și gazela: dacă s-a lansat în fugă, nu mai atinge pămîntul decît cu virful copitei. Unele gazele sînt deosebit de rezistente: pot goni timp îndelungat cu viteza de 65 kilometri pe oră.

Gazela are un auz excelent: își dă seama de apropierea unui dușman numai după vibrațiile pămîntului. După ce a alergat cam trei sute de metri, gazela se oprește și se asigură: nu cumva s-a speriat degeaba! Dacă totuși pericolul există, ea pornește mai departe.

În stepele aride ale Africii și Asiei viețuiesc circa douăzeci de specii de gazele. Unele trăiesc în munți. Așa este, de pildă, gazela tibetană. Sînt gazele care abia ajung la mărimea unei capre, altele sînt aproape cît un cerb. În cadrul anumitor specii, au coarne și femelele și masculii, dar sînt și specii la care nu au coarne decît masculii. Părul de pe corp, nu prea des, e de culoare galbenă-nisipie. Unele au pete negre pe coadă sau dungi pe laturile corpului. Numai antilopa indiană are o „haină” cu totul aparte: are corpul negru, dar de la abdomen în jos culoarea închisă se întrerupe brusc și continuă cu un alb imaculat care îi acoperă burta și pieptul. Virful botului și „ochelarii” din jurul ochilor sînt tot de culoare albă. Așa arată masculul. Femela este colorată mai modest, în galben-nisipiu, și n-are coarne deloc. În schimb, masculul are niște coarne cu totul neobișnuite pentru o gazelă: sînt răsucite în formă de spirală și seamănă cu un tirbușon, ca la antilopele africane cu coarne spiralate.

DJEIRANUL

În mijlocul ochiurilor de apă și lacurilor sărate nu se vede decât un tufiș singuratic. Cine și-ar închipui că această biată plantă ar putea oferi adăpost cuiva? Dar djeiranul se mulțumește și cu atât: își ascunde la umbra ramurilor răsfirate numai capul și, urmărind mișcarea soarelui pe bolta cerească, se rotește încet în jurul tufișului. Aici este locul său preferat, în care se răcorește timp de șapte pînă la zece ore pe zi, cînd este arșița mai mare. Uneori, tot aici își petrece și noaptea.

... Izbînd pămîntul cu copitele, djeiranii gonesc în salturi.

Cozile lor sînt îndreptate în sus. Coadă ridicată are o anumită semnificație—este semnalul de pericol.

Toamna, djeiranii se adună în turme numeroase. Primăvara, sub cine știe ce tufiș, zace puilul de djeiran, direct pe pămîntul gol. Chiar de aproape, de la cîțiva pași, e greu să-l observi din cauza culorii. E un lucru foarte important pentru supraviețuire. Și cerul de deasupra puilului ascunde o amenințare: vulturi, acvile, ulii ... păsări răpitoare de toate felurile! Păsările mai mari atacă și djeirani mai mari. Bineînțeles că nici răpitoarele cu patru picioare nu se lasă mai prejos. Ce-i drept, djeiranii adulți se salvează prin fugă. Prinde-i, dacă poți! Dar, pentru puindri, chiar și vulpea e un prădător periculos.

Perioada cea mai periculoasă o constituie primele cinci zile. După aceea puilii de djeiran devin și ei alergători iuți. Timp de două luni, îi alăptează mamele. După trecerea celor două luni, puilul de djeiran se descurcă singur.

La vîrsta de două luni se plimbă pe unde îi poartă inima, nu mai e în grija părinților.

ANTILOPA SĂRITOARE

În vremuri mai vechi, și lei se fereau din calea acestor antilope. Dacă nu se fereau, dacă nu fugeau din calea lor, turma de antilope îi „înghițea” și, vrînd-nevrînd, lei alergau alături de ele, pentru că nu era lucru ușor să ieși din uriașa turmă de animale care fugeau în goană nebună. Cîinilor li se întîmpla de multe ori să nimerească în asemenea primejdie. Turma era cuprinsă de panică din pricina vînatörilor și antrena cu ea într-o cursă sălbatică și cîinii. Aceștia se străduiau din răsputeri să nu nimerească sub copitele lor, dar pînă la urmă tot acolo ajungeau: antilopele îi înconjurau pe de lături și cîinii dispăreau pentru totdeauna, „înghițiți” de turmă, fără să lase vreo urmă.

Pe spatele acestor gazele, numite și springbok, pielea, acoperită de o blană albă cu fire lungi, este adunată în cute, asemenea unei armonici. În grosimea pielii, ascunse între cutele armonicii, se găsesc numeroase glande odorante. În caz de primejdie, springbokul își destinde „armonicile”, împrăștiind pînă departe în jurul său un miros puternic. Ai impresia că pe spinările lor se înalță niște piepteni albi. Și, pentru ca semnalul de primejdie să fie vizibil la distanțe cît mai mari, antilopele sar în sus: săriturile lor ating trei metri înălțime deasupra pămîntului! Întreaga savană intră în stare de alarmă: zebre, antilope, bivoli ascultă cu atenție, adulmecă în aer și se grăbesc să se îndepărteze de locul unde își flutură „flamurile albe” antilopele springbok.

Cu numai o sută de ani în urmă, turme numărînd mii de asemenea antilope cutreierau savanele și regiunile semi-deșertice din sudul Africii. Într-o singură turmă se aflau uneori cincizeci, alteori o sută de mii, ba chiar și un milion de animale.

Timpurile cînd antilopele săritoare rătăceau prin stepe în turme fără număr tîn demult de domeniul trecutului. Antilopele springbok nu au fost încă exterminate definitiv, dar numărul lor s-a redus foarte mult.

GAZELA-GIRAFĂ

E ușor de recunoscut și ușor de deosebit de orice alt animal din familia copitatelor. Are gîtul cel mai lung; doar girafa o întrece.

Pînă în anul 1878, oamenii de știință nu aflaseră nimic despre existența acestei gazele neobișnuite. Pe vremea aceea, se credea că toate animalele mari care populează Pămîntul sînt cunoscute. Dar, ulterior, s-a dovedit că nici gazela-girafă nu e ultimul animal copitat necunoscut lumii științifice. Au urmat încă multe alte descoperiri: calul sălbatic al lui Przjewalski, zebra grevy, „girafa” de pădure okapi, cel mai mare porc sălbatic din lume, puternicul bivol african și chiar elefantul.

Dar să ne întoarcem la gazela-girafă. De ce are gîtul atît de lung?

Ea trăiește în stepele Africii, unde nu cresc decît puțini copaci și tufișuri. Și chiar pe aceștia, toate frunzele de jos sînt culese de alte gazele, care au gîtul mai scurt. Numai sus, pe ramurile cele mai înalte, mai rămîne ceva frunziș. Ca să ajungă la el, ai nevoie de un gît lung. Iar gazela-girafă se mai înalță și pe picioarele dinapoi. Așa are obiceiul să umble, ridicată în două picioare, ca un cal cabrat, învîrtindu-se în jurul copacului, legănîndu-se grațios și culegînd frunzele care cresc tocmai în vîrf.

KUDU

Kudu este o antilopă zveltă, grațioasă, cu coarne frumoase. Nu au coarne decât masculii. Kudu are ușurință în mișcări, e ageră, ca gazela, deși e destul de mare. Masculii mai dezvoltati ating aproape mărimea unui cal.

Până aici am vorbit de antilopele kudu mari. Dar mai există și antilope kudu mici. Ele nu trăiesc decât în nord-vestul Africii. Antilopele kudu mari sînt răspindite aproape peste tot de la Sahara spre sud, numai că lipsesc din adîncurile umede ale pădurilor tropicale. Colinele și cîmpiile pietroase, acoperite de tufșuri, de salcîmi și baobabi sînt locurile preferate de marele kudu. În preajmă trebuie să se găsească numaidecît și apă: marele kudu bea multă apă și se duce în fiecare dimineață la locurile de adăpat.

Pe părțile laterale, antilopa kudu are niște dungi albe care se întind de la spinare pînă la burtă. De asemenea, are o dungă albă de-a curmezișul frunții, între ochi, și pe laturile botului. Mai are o dungă albă și pe buza de sus. De departe, ai impresia că antilopa are un căpăstru pe cap. Acesta este de fapt motivul pentru care antilopele decorate astfel mai poartă și numele de antilope „înhămate”.

NIALA

În comparație cu gazela-girafă, această antilopă este un uriaș. Are coarne splendide de peste un metru lungime. S-ar părea că este absolut imposibil ca o antilopă atât de „grandioasă” să treacă neobservată.

Și totuși, închipuiți-vă că a trecut neobservată...

Anii s-au scurs unul după altul, a sosit și secolul nostru, secolul al douăzeci-lea, iar niala continua să pască liniștită în stepele muntoase ale Abisiniei, cu vegetație atât de sărăcăcioasă.

Nici un explorator și nici un cercetător nu a ajuns să o zărească.

Abia în anul 1910 au aflat oamenii de știință de existența antilopei niala din munții Abisiniei.

O altă specie de antilope niala — una comună, de câmpie — e cunoscută de multă vreme. Ea trăiește în sud-estul continentului african. Masculii sînt brun-cenușii, femelele sînt brun-roșcate. Spre deosebire de acestea, la antilopele niala de munte, cele abisinienene, masculii și femelele au aceeași culoare: sînt brun-cenușii.

Făcînd cunoștință cu niala, ne-am început povestirea despre antilopele mari, cele numite obișnuit antilope cu coarne spiralate. Antilopele niala, ca toate celelalte antilope mari, au coarnele răsucite ca un burghiu, ca niște tirbușoane gigantice.

ANTILOPELE KANNA

Sînt cele mai mari antilope. Au înălțimea de aproape doi metri, iar greutatea de o tonă! Coarnele (răsucite în spirală) au peste un metru lungime. Antilopele kanna trăiesc în savane, unde copacii și tufișurile nu ajung să formeze păduri dese.

Cele mai mari antilope kanna trăiesc în pădurile din centrul Africii.

Și lei se feresc de antilopele kanna. Ei nu atacă animalele adulte, puternice, înzestrate cu coarne ascuțite ca niște săbii.

Kanna are o înfățișare masivă, greoaie. Cînd pășește sau aleargă, seamănă mai curînd cu un taur decît cu o antilopă.

Nu e un animal agresiv, ci dimpotrivă, are o fire pașnică și se imblînzește ușor. În U.R.S.S., în rezervația din Askania-Nova, în sudul Ucrainei, antilopele kanna semidomestice sînt mulse, la fel cu vacile. Au un lapte foarte hrănitor. Din laptele lor se face chiar un medicament care poartă numele de „molkan“.

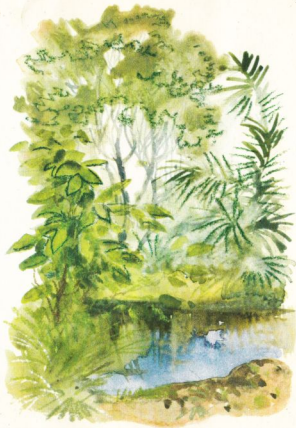

BONGO

Antilopele bongo se numără și ele printre antilopele „înhamate”. Numai că ele au dungile și petele de culoare mai vie. Bongo este o antilopă deosebit de frumoasă, roșu-castanie. Atât masculii cât și femelele au coarne lungi. Bongo nu trăiește în savane, ca antilopa kudu și kanna, ci în pădurile tropicale, care își mențin frunzișul verde tot anul, în care soarele nu pătrunde nici în miezul zilei, ba mai mult, unde nici cerul nu se zărește niciodată. Dintre toate antilopele mari, bongo este singura care își duce viața în asemenea desigurii veșnic întunecoase și umede.

Bongo este un oaspete rar în grădinile zoologice din diferite țări ale lumii. Numeroase expediții, care s-au îndreptat spre ținuturile africane cu intenția să prindă vie această frumoasă antilopă, s-au întors fără succes. O antilopă bongo costă foarte mult. Există obiceiul ca grădinile zoologice să facă schimb de animale. Ca să vă dați seama cum stau lucrurile, în schimbul unei antilope bongo poți cere cinci elefanți și, pe deasupra, vreo zece hipopotami.

Oamenii de știință nici nu știu cum trăiește antilopa aceasta în libertate. Puțini sînt cei care au văzut-o, pentru că își duce viața în locuri atât de inaccesibile, încît omului îi este foarte greu să ajungă la ea. De fapt, nici nu se știe exact unde trebuie căutată antilopa aceasta, atât de greu de capturat. Bongo trăiește în pădurile din vestul Africii. Dar pădurile sînt mari, se întind pe suprafețe de mii de kilometri. Și nimeni nu știe în care parte a nemărginitului ocean verde sălășluiesc antilopele acestea.

ANTILOPA GNU

Antilopa gnu are o înfățișare stranie.

Din față seamănă cu o vacă, iar din spate, cu un cal. Are și barbă, parcă e un țap. Coadă e acoperită cu peri lungi și deși, iar coama, care îi împodobește gîtul, arată întocmai ca la cal.

Gnu are un caracter destul de nărvaș, e greu de îmblinzit (nu seamănă cu kanna!). Dar, în libertate, în savanele continentului african, antilopele gnu pasc în pace și prietenie, amestecîndu-se cu alte animale: bivoli, zebre, struți. Trag foloase și unii și alții de pe urma acestei „coexistențe pașnice.” Struții au vedere bună, sînt păsări care zăresc de departe orice intrus. În schimb, antilopele gnu, zebrele și mai ales bivoli au auzul și simțul mirosului foarte dezvoltate. Așa încît, în turma în care s-au asociat animalele copitate cu păsările uriașe, veghează neîncetat ochi ageri, miros sensibil și urechi atente. Leilor, leoparzilor și gheparzilor le vine greu să se apropie de turmă: îi simte de departe sau struțul sau unul din ceilalți asociați cu copite.

Antilopa gnu se asociază adesea și cu elefanții: în turma lor se simte mai în siguranță decît în compania struților! Elefanții nu-i fac nici un rău. Cu condiția să nu li se încurce printre picioare. Dacă o antilopă îi deranjează, o apucă binișor cu trompa și o împing mai la o parte.

TOPI ȘI KONGONI

Topi și kongoni sînt două antilope mari care seamănă foarte bine una cu alta. Topi are coapsele acoperite cu pete negre-albastrii. De fapt numai petele de pe coapse ne permit să facem deosebirea între topi și kongoni.

Antilopele acestea au un aspect oarecum dizgrațios: au capul mare, cu coarnele îndreptate în lături, partea dinapoi a corpului este mult mai joasă decît partea dinainte (în această privință aduc cu girafa). În mișcări au ceva stîngaci, ca vacile, dacă le privești în timp ce pasc liniștite sau cînd se mută de la un copac la altul în căutarea unui loc umbros. Se pare că nici cînd fug nu se mișcă prea repede. Dar este numai o părere: căci, dintre animalele de pradă, singur ghepardul le poate ajunge din urmă (și se știe că ghepardul aleargă cu o viteză de peste o sută de kilometri pe oră!). Se mai știe însă că ghepardului îi lipsește rezistența: pe distanțe mai lungi obosește. De aceea, nu reușește să le întrecă decît cu condiția să nu-și fi luat avînt de la o depărtare prea mare.

Ca mai toate antilopele africane mari, topi și kongoni merg la adăpat dimineața. După aceea, pornesc să pască de cele mai multe ori asociate în turmă cu antilopele gnu, kanna, cu zebrele și alte copitate. La amiază, cînd arșița e în toi, ele se odihnesc la umbră.

Turma e păzită neînterupt, pentru ca nu cumva să se apropie vreun dușman. În timpul pășunatului, cîteva antilope se suie pe cîte o ridicătură mai înaltă de pămînt și supraveghează cu atenție împrejurimile. După un timp, paznicii aceștia sînt înlocuiți ca să se poată hrăni și ei la rîndul lor.

Antilopelor topi le place să se joace luîndu-se la întrecere. Se împung cu coarnele fără dușmănie. Fiecare mascul are terenul lui de joacă. Jocul s-ar putea numi „cine ocupă locul?”. Masculii încearcă să ocupe terenul celuiilalt, adică locul bătătorit cu copitele, pe care posesorul lui nu îl cedează, împotrivindu-se și împingînd agresorul cu coarnele, înapoi pe iarbă. Topi, kongoni și gnu sînt cunoscute și sub numele de antilope-vaci: aceasta din cauza anumitor caractere ale înfățișării lor exterioare. De fapt, ele nu se înrudesec cu vacile mai mult decît oricare altă antilopă.

NILGAU

Nilgau este o antilopă mare, chiar cea mai mare antilopă asiatică: are un metru și jumătate înălțime. Masculii au blana cenușiu-albăstrie, de culoare foarte frumoasă. Foarte rar se întâlnesc și exemplare albinotice, complet albe, care au coama de un portocaliu intens.

Femelele sînt brun-roșcate și nu au coarne. Nici masculii nu au coarne lungi, coarnele lor sînt mai scurte decît urechile. Cu asemenea coarne nici nu pot să împungă. Probabil că așa se explică de ce, cînd doi masculi nilgau se răfuiesc, ei își afirmă superioritatea, rezolvînd conflictul după legi proprii. Rivalii îngenunchează, își apropie capetele și, proptindu-se în frunte, se străduiesc să se doboare unul pe celălalt. Primul care cade a pierdut lupta. Învîgătorul nu se mai atinge de el, nu lovește cu copitele în cel căzut, nu-l împunge cu coarnele, ci se înapoiază la turmă, mîndru, cu capul sus.

Antilopele nilgau trăiesc în pădurile rare de pe dealuri și din văi, dar pătrund uneori și în junglă sau în stepă. Se hrănesc mai cu seamă cu frunzele copacilor. Ca să ajungă la cele care cresc în vîrf, ca și gazela-girafă, se ridică pe picioarele dinapoi. Așa reușesc să mînințe ramurile superioare pe care în India, dintre toate ungulatele, numai elefantul le poate culege. E interesant că italienii s-au hotărît să aclimatizeze antilopele nilgau în terenurile lor de vînațoare. Acestea s-au adaptat la condițiile noi de viață și se înmulțesc destul de bine.

GUNTADA

Guntada trăiește în India. Acest animal sperios, iute de picior, duce o viață tainică, ascunzându-se în desișul de arbuști. Este o antilopă ciudată: are patru coarne. Rareori își face apariția, chiar în fața vânătorilor, țăranilor, localnicilor. Cît despre călători și exploratori, puțini au avut prilejul să o vadă în libertate.

Antilopa are două cornițe (lungi de 5—12 centimetri), așezate, la fel ca la toate antilopele, pe creștet, între urechi. Dar în fața lor, pe frunte, mai are două cornițe și mai mici. Ele nu apar odată cu cele dintii, cu cele obișnuite, ci abia după primii doi ani de viață ai tinerei guntade. La antilopele bătrîne, această a doua pereche de coarne de pe frunte poate ajunge la șapte centimetri lungime. În general, coarnele sînt mici, și prima și a doua pereche. Dar și guntada e mică, aproape cît o gazelă.

Se întîmplă uneori ca oile, caprele domestice sau vîșeii să se nască cu patru coarne. Dar în lumea animalelor sălbatice, guntada e singura care are patru coarne.

De fapt, nu e chiar așa: la unele girafe, cu timpul, se întîmplă să le mai crească o pereche de coarne sau două.

Dar numai la unele, în timp ce guntadele adulte au toate și întotdeauna patru coarne.

SAIGA

Priviți antilopa saiga! Admirați-o! Are nasul co-roiat. Nările îi sînt puțin alungite, ca o trompă mai mică. Coarnele, de vreo 30 de centimetri, nu împodobesc decît capul masculului. Înălțimea acestui agil locuitor al întinderilor de stepă ajunge pînă la 80 de centimetri. În ceea ce privește aptitudinile de viteză, acestea sînt excepționale: 60 pînă la 70 de kilometri pe oră—pe care antilopa îi parcurge fără să obosească.

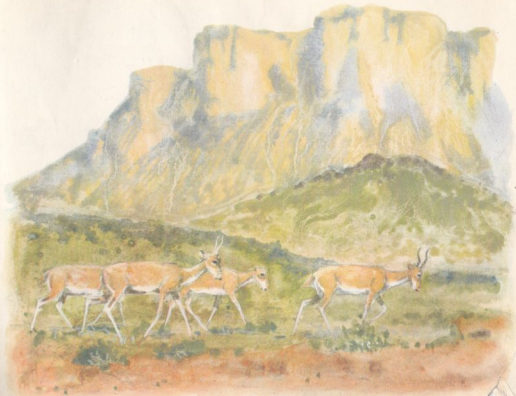
Saiga gonește cu tot corpul încordat ca un arc, cu capul plecat—ai impresia că e un conducător la motocros; zboară ca vîntul peste pantele înverzite ale munților Altai, prin stepele nemărginite din valea fluviului Volga sau din Kazahstan, peste semideșertul presărat cu ochiuri de apă din Asia

mijlocie... Numai aici au supraviețuit antilopele saiga. Într-un timp nu prea îndepărtat piereau ultimele turme de saiga, din ce în ce mai reduse.

Dar vînarea lor a fost interzisă la vreme, s-au luat măsuri împotriva braconajului, după care, an de an, antilopele saiga au început să se înmulțească din nou. În prezent, în Uniunea Sovietică sînt aproape două milioane de antilope saiga. Îmbucurătoare cifră!

E de la sine înțeles că într-o carte atît de mică nu pot să încep povestiri despre toate antilopele cunoscute. Le-am ales pentru voi pe cele mai interesante. Dacă, citind cartea, vă veți aminti de ele, puteți fi încordați că ați făcut cunoștință cu antilopele „cele mai importante“.

Titlul ediției originale:

И. Акимушкин—ЭТО ВСЕ АНТИЛОПЫ.

Издательство „Малыш“, Москва

Lector Carmen Pajac

Tipărit în U.R.S.S.